VLG zwart op wit

groepsblad van de scouting Vaandrig Leppink Groep, Enschede

2018 - nr. 3

correspondenten

bevers:	Sietske Hiemstra
blauwe vogels:	Sanne Heemink
meisjes welpen:	Lisanne van Heijningen
jongens welpen:	Evelien Bosman
meisjes scouts (padvindsters):	Celeste Alink
jongens scouts (verkenners):	Job Hoogenboom
explorers:	Menno van Lochem
Wamahemoka stam:	vacant
WKD+:	Marcella van Goor
T.R.I.S.:	vacant

redactie

Bart van der Lugt

boek.vlg@hotmail.com

06 4848 9771

Potterstraat 71, 6921 ME Duiven

verspreiding

VLG zwart op wit wordt gepubliceerd via www.vaandrigleppinkgroep.nl. Wil je het groepsblad direct ontvangen, stuur dán even een email naar de redactie, en je kunt als eerste genieten van al het nieuws over ónze VLG.

redactief

Vooral degenen die de vorige uitgave er even bij pakken, zal het zijn opgevallen dat dit exemplaar van 'VLG zwart op wit hiervan een klein beetje verschilt. Daar waar in dat vorige exemplaar gebruik is gemaakt van zowel jullie voor- als jullie achternamen, ontbreken deze laatsten in dit exemplaar. Een en ander is het gevolg van de, in 2018 geïntroduceerde Algemene verordening gegevensbescherming; meestal afgekort tot AVG. Deze Europese verordening versterkt de positie van mensen van wie persoonsgegevens worden verwerkt en stelt hiertoe duidelijke grenzen aan het publiceren van deze gegevens. Kortgezegd mag er niets over iemand publiekelijk worden gepubliceerd zónder dat hiervoor uitdrukkelijk toestemming is gegeven. En zoals het meestal is met dit soort verordeningen, kunnen er uiteindelijk sancties worden opgelegd die er niet om liegen. Om hieraan als vereniging tegemoet te komen hebben we afgesproken om in het groepsblad geen achternamen meer te vermelden. En mocht er iemand zijn die desondanks toch nog bezwaren heeft tegen het gebruik van haar of zijn naam, of van afbeelding, laat me dat dan gerust even weten. Ik zal er dan volgend jaar nóg beter rekening mee houden.

Weten jullie trouwens dat de wijk Stroinkslanden, de wijk waarin een prominente plaats wordt ingenomen door erve 't Stroink en nog een prominentere plaats door onze beide clubhuizen, een eigen wijkkrant heeft? Mocht dit niet zo zijn, schaam je dan niet, want het eerste exemplaar van de wijkkrant 'de Stroinkslander' verscheen pas voor 't eerst in november 2018. In deze wijkkrant staat onder andere een column die onze groep, jazeker, ónze VLG als onderwerp heeft. Het is de bedoeling om met hiermee, onder de titel 'hoe de VLG naar Stroinkslanden kwam' de geschiedenis van onze groep te vertellen om haar zo nóg meer bekendheid te geven. En mochten jullie de pech hebben om nét buiten deze wijk te wonen, geen nood, want ik heb persoonlijk álle moeite gedaan om de columnist zover te krijgen zijn verhalen ook in ons groepsblad te publiceren. Zo hoeven jullie van deze VLG geschiedenis in ieder geval niets te missen.

Bart

advertenties

vrijwilliger worden?

Vaandrig Leppink Groep

Bij de VLG wordt gezocht naar enthousiaste mensen die leiding willen geven aan kinderen in verschillende leeftijdsgroepen. Ben je niet bang om vies te worden en vind je het leuk om met kinderen te werken? We hebben nog vacatures voor verschillende speltakken.

voor aanmelden of meer informatie, kijk dan op www.leidinggezocht.nl

correspondent worden?

VLG zwart op wit

Bij het groepsblad van de VLG wordt gezocht naar enkele enthousiaste mensen die voor hun speltak correspondent willen worden. Ben je niet bang om te schrijven en vind je het leuk om met nieuwtjes over je speltak te komen? We hebben nog vacatures voor enkele speltakken.

voor aanmelden of meer informatie, mail dan naar boek.vlg@hotmail.com

inhoud

Onder Ons Gezegd ---------- 6

bevers ---------- 15

de Stroinkslander ---------- 18

meisjes welpen ---------- 20

scouts/padvindsters ---------- 22

van knoop tot koördinaat ---------- 23

scouts/verkenners ---------- 26

explorers ---------- 31

voorzitterscolumn ---------- 35

onder ons gezegd

Het is natuurlijk prachtig dat we weer een écht eigen clubhuis hebben; dát staat natuurlijk buiten kijf. Het bijkomende is echter, dat we nu ook zelf helemaal verantwoordelijk zijn voor het onderhoud van ónze twee schuren. En je ziet het niet aan de buitenkant, maar de daken van deze twee schuren lékken als een zeef. Gelukkig niet met water, want dan zou het binnen bijzonder onplezierig worden, maar met warmte. In die periodes van het jaar dat het buiten koud is wordt er weliswaar binnen flink gestookt om de schuren warm te houden, maar véél van die warmte gaat zó door het dak naar buiten. Een van de eerste voornemens was dan ook om de daken van ons onderkomen te gaan isoleren. Maar daarvoor is nogal wat geld nodig, dus direct na de overdracht van de schuren is gestart met een actie. Iedereen die aan dit goede doel wilde bijdragen kon (figuurlijk natuurlijk) één of (véél) meerdere dakpannen kopen. En natuurlijk zat de groep zélf ook niet stil, want er zijn me wat acties gevoerd om extra geld binnen te halen.

Zo hebben, om maar eens een voorbeeld te noemen, de bevers een héle dag auto's gewassen. Hard werkend met zeep en water hebben ze héél wat auto's schoon gekregen, wan ze hebben namelijk €100 bij elkaar gewassen!

Maar uiteraard waren ze niet de enige die zich zó enthousiast inzetten. De verkenners verzamelden een hele plasticberg aan dito flesjes, en de welpenleiding besloot om hun kamers, kelders en zolders eens goed op te gaan ruimen. En alles dat daarbij tevoorschijn kwam probeerden zij vervolgens weer kwijt te raken op de rommelmarkt op het Enschedese Van Heekplein. Maar het mocht uiteindelijk niet baten, want onze bevers lieten hen vér achter zich. Uiteindelijk bleken zij maar liefst bijna dertig procent van het verzamelde bedrag voor hun rekening genomen te hebben. Bevers, gefeliciteerd! En om deze grote overwinning te vieren mochten de bevers een dagje doorbrengen in het overdekte kinderspeelparadijs Ballorig.

Jamboree On The Air

Wat is er nu eigenlijk zo leuk aan een weekend in een microfoon praten en proberen te verstaan wat die krakende stem uit . . . ja, waaruit eigenlijk? . . . je probeert te vertellen. Wel, voor de ouderen (nou ja, iets minder jongeren) onder ons betekent het het proberen om contact te leggen met anderen binnen Nederland en met een beetje geluk (ver) daarbuiten. En daardoor ontstaat eveneens het besef dat wij van de VLG deel uitmaken van iets groters; van een vereniging die niet alleen Nederland maar de gehele wereld omvat. En voor de (piep) jongeren onder ons is het werken met al die, er behoorlijk ingewikkeld uitziende apparatuur gewoon bérespannend.

Maar onze JOTA organisatie wist natuurlijk ook wel dat je hiermee de welpen en blauwe vogels niet de hele dag bezig kunt houden. Daarom mochten zij eerst, onder leiding van onze eigen zendexperts Melvin en Jan, in kleine groepjes eerst even zenden. En ze slaagden er warempel inderdaad in om contact te leggen met andere Nederlandse scoutinggroepen. Gelukkig bleef het hierbij, want het houden van een gesprek in het Engels is voor hun toch nog een tikkeltje moeilijk. Het thema van de JOTA was dit jaar ‘ruimte’, en daarom hebben de welpen eveneens raketten van petflessen gemaakt. En daarna stonden zij, op het veld bij het clubhuis, nog lang met hun hoofd in hun nek naar boven te kijken hoe hun raketten ver en hoog in de lucht verdwenen.

De padvindsters en de verkenners hebben op deze dag een digitale dobbelsteen gemaakt, die daarna direct werd gebruikt om een spelletje ‘zeeslag’ tegen elkaar uit te vechten. Als de digitale kruitdampen éindelijk opgetrokken zijn zullen we jullie vertellen wie er uiteindelijk heeft gewonnen. Maar het ging bij de JOTA natuurlijk om het contact leggen met anderen. De padvindsters leerden eerst hoe zij tijdens het zenden hun naam moeste spellen (hello, this is Bravo, Alfa, Romeo, Tango from the Victor, Lima, Golf . . . je hoort het al, aan mij heb je wat dat betreft ook niets dus ik hoop dat de padvindsters dít beter deden) om daarna contact te maken met andere scoutinggroepen en andere zendamateurs.

Op vrijdag 19 oktober hadden wij onze jaarlijkse Jota bijeenkomst waarbij wij, de verkenners en de padvindsters, overnachten in het clubhuis. Tegen acht uur ‘s avonds kwam iedereen aan bij het clubhuis, en maakte zijn slaapplek in orde. Wij als verkenners sliepen bij elkaar in het welpenlokaal, de padvindsters lagen aan de andere kant van het lokaal. Toen iedereen met het inrichten van zijn slaapplek klaar was gingen wij allemaal naar het verkenner lokaal, en werd de opening zittend verricht. Daarna gingen wij uiteen. De padvindsters begonnen met solderen, daar maakten zij een elektronische dobbelsteen. De verkenners gingen naar het stam lokaal, maakten daar contact met andere scoutinggroepen via de radio. Wij stelden vragen aan die andere groepen, welke kleur das ze hadden, welke vereniging zij waren, hoe ze heetten. Wij hadden met een aantal groepen contact, waaronder een met een grijze das. Na een hele tijd ruilden we en gingen de verkenners een dobbelsteen solderen en de padvindsters naar het stamlokaal contact maken met andere scoutinggroepen. Het solderen ging bij de een beter dan bij de ander, en ze deden het niet allemaal even goed. Mijn dobbelsteen werkte prima! En toen de verkenners klaar waren met solderen gingen we om 22:00 weer naar boven voor de introductie. Elke groep stelde zich daarbij voor via de radio. Het was erg leuk. Daarna gingen we naar buiten een spel doen. De leiding had een touw vast en de verkenners en padvindsters moesten die touwen ongemerkt pakken om een golf te maken met acht touwen. Dit was een erg leuk spel, en we hebben erg gelachen. We hadden een golf van zeven touwen gemaakt, we gingen daarna buiten een kampvuur maken. Het aanmaken ging redelijk goed. Wij hebben er omheen gezeten en van de warmte genoten. Na het kampvuur gingen we ons klaar maken om naar bed te gaan. Toen we naar bed moesten gingen we eerst rupsen (een spel waarbij je helemaal in je slaapzak staat en elkaar om moet stoten) en daarna hebben wij de hele tijd met voetballen gegooid op elkaar.

De volgende dag was ik al heel vroeg wakker, het was nog donker. We hebben eerst een vuur gemaakt, daarna gingen we ontbijten. We gingen weer naar buiten om bij het vuur te zitten en marshmallows te roosteren. Na de zittende sluiting van het kamp gingen we allemaal weer aar huis. Ik vond het een heel erg leuk kamp waar we leuke dingen gedaan hebben.

Lars

de vierdaagse

Het valt niet te ontkennen dat, als er érgens veel gelopen wordt, het toch wel bij scouting is. In de loop der jaren zijn er heel wat hike's en dagtochten worden te voet afgelegd, en de leden van de wat oudere speltakken doorkruisen op die zelfde manier regelmatig de ons omringende buitenlanden. Maar toch is die connectie ouder dan je wellicht zou vermoeden. In zijn, in 1932 voor 't eerst uitgegeven boek 'Scouting for Boys' vraagt Baden-Powell er bijvoorbeeld al de aandacht voor.

> Endurance: To carry out all the duties and work of a Scout properly a fellow has to be strong, healthy, and active. And he can make himself so if he takes a little care about it. It means a lot of exercise, like playing games, running, walking, cycling and so on.

Er zijn er echter sommigen die hierin tóch nog een stapje verder gaan; héél wat stapjes verder gaan zelfs. Jullie kennen natuurlijk allemaal de Nijmeegse vierdaagse,

waar vele duizenden wandelaars vier dagen lang lopen door de omgeving van deze mooie oude stad. Dit jaar waren het er meer dan viér en veertig duizend en die vele véle wandelaars moesten hun afstanden onder bijna tropische omstandigheden afleggen, want zij kregen een temperatuur van rond de 26 ^{o}C te verduren. Da's natuurlijk heerlijk als je op het strand onder een parasolletje ligt, maar minder als je bijvoorbeeld een kilometer of dertig gaat lopen.

Wie wil dat nu niet: de vierdaagse lopen. Ik in elk geval wel! En dat is dan ook gebeurd; voor het eerst in 2003 samen met onze toen 12-jarige dochter Lia. Voor haar

was de verplichte dagelijkse afstand 30 km. Als haar begeleider heb ik toen ook de 30 km gelopen. Die vier dagen hebben we allebei met goed gevolg uitgelopen. Maar Lia kreeg het vierdaagse kruisje wél en ik niet, want voor mij gold toen dat ik minimaal 50 km per dag had moeten lopen. Daarom heb ik me in 't begin van dit jaar maar weer eens samen met mijn vrouw Anda aangemeld. Omdat er meer aanmeldingen waren, dan dat er lopers mogen meedoen, werd er geloot. Anda werd ingeloot en ik helaas niet. 'Helaas is de loting voor u ongunstig uitgevallen.' Maar er kwam een herinschrijving, omdat op de officiële sluitings- en betaaldatum zo'n tweeduizend ingelote lopers nog niet hadden betaald. 'De herinschrijving geschiedt volgens het principe, wie het eerst komt, het eerst maalt'. Het is Anda gelukt om mij alsnog in te schrijven en zo konden toen beiden legaal naar de vierdaagse. Om ons voor te bereiden op de vier maal 30 = 120 km hebben we lopend de omgeving van Enschede verkend. Op 16 juli was het óp naar Nijmegen, met onze fietsen op de fietsdrager. We hadden en ruime hotelkamer op zo'n tien minuten fietsen van het startpunt. Elke dag vertrokken we om half 8 samen met duizenden andere lopers vanaf hetzelfde startpunt. De vier verschillende routes voerden ons langs mooie stukken Nederland rond Nijmegen. De inwoners van de dorpen, waar we doorheen liepen, maakten er een groot feest van. Veel muziekgroepjes, muziekkorpsen en opgevoerde geluids-installaties begeleiden de lopers door hun woonplaats.

Ook buiten de dorpen werd er goed gezorgd voor de wandelaars. Veel watertappunten en verzorgingsposten. We hadden ons verzekerd van een goede catering, halverwege de route. Hoe dichter we bij de finish kwamen, hoe drukker het langs de kant van de weg werd met aanmoedigende toeschouwers. Omdat het tijdens de wandelweek warm tot zeer warm weer was, hadden de bewoners langs de route extra watertappunten gemaakt. Ook werden douchkoppen aan lantaarnpalen vastgemaakt en aangesloten op de tuinslang. Heerlijk verfrissend, en dat was nódig ook. 's Morgens werden we uitgezwaaid door hoofdzakelijk studenten, die de nacht ervoor zonder slaap hadden 'doorgehaald'. En telkens na aankomst konden we in Nijmegen terecht op de vele terrasjes. Daar was het super gezellig. De laatste wandeldag liepen we Nijmegen binnen over de Annastraat, voor de gelegenheid omgedoopt in Via Gladiola. Vanaf tien kilometer voor de finish was het een aanmoedigende mensenmassa. Geweldig was het om door de familie te worden ingehaald en wij beiden de bijbehorende bos gladiolen kregen. Daarna was het melden bij de organisatie om het wel begeerde kruisje in ontvangst te nemen. De vierdaagse zat erop en we hadden het toch maar mooi uitgelopen. En voldaan gingen we huiswaarts.

Anda en Cor van Loenen

nationale natuurwerkdag

Vorig jaar was het al een reuze succes; de nationale natuurwerkdag in het natuurgebied Aamsveem. En misschien kunnen jullie je nog herinneren dat er toen, tussen al die verkenners, één padvindster druk aan het werk was. Nou, waarschijnlijk hebben haar enthousiaste verhalen effect gehad. Want dit jaar waren, naast de verkenners, ook de padvindsters ruim vertegenwoordigt. Samen hebben ze hun handen flink uit de mouwen gestoken om dit mooie natuurgebied weer een stukje mooier te maken. Bovendien was dit voor de padvindsters een mooie gelegenheid om te werken aan het behalen van het insigne 'houtbewerking en stoken'. Voor hen hebben kniptangen en zagen in ieder geval géén geheimen meer. Lekker bezig jongens en meiden!

jubileumdag

Iets dat we niet moeten vergeten, is dat onze Vaandrig Leppink Groep dit jaar alweer vijf en negentig jaar oud is. Tijdens de jubileum dag vierden de scouts dit heugelijke feit door levensgroot de letters V, L en G te pionieren. De welpen versierden deze letters vervolgens met vlaggetjes. Niets staat ons nu nog in de weg om even de volgende vijf jaar te overbruggen (misschien ook een interessant pionier project) om ons eeuwfeest te gaan vieren. Want in 2023 bestaat de Vaandrig Leppink Groep maar liefst hónderd jaar. Het duurt natuurlijk nog wel even, maar zou het niet een goed idee zijn om zo langzamerhand eens na te gaan denken wat we in dat jaar allemaal zullen gaan doen om er een knálfeest van te maken? Want een scoutinggroep die honderd jaar bestaat, er zijn er niet veel die dát kunnen zeggen.

de zeventigste boerenkoolmaaltijd

Het is zo vanzelfsprekend. Je denkt er eigenlijk niet bij na als je, zo ergens tussen sinterklaas en kerst, op die avond naar ons clubhuis gaat. Onderweg is het donker, en als je pech hebt koud, nat of misschien wel allebei. Maar zodra je de deur van de grote schuur binnengaat, wordt je ondergedompeld in een sfeer van warmte, gezelligheid en saamhorigheid. En die sfeer wordt nog eens een keertje vergroot, op het moment dat die heerlijk ruikende dampen je vertellen dat er niet lang daarna een zalige hoeveelheid boerenkool op je bord terecht zal gaan komen. Want daar heb ik het natuurlijk over; de jaarlijkse boerenkoolmaaltijd. Maar die boerenkool, die komt natuurlijk niet zómaar op je bord. Al úren van tevoren wordt er in en rond het clubhuis namelijk al hard gewerkt om er die avond een gezellige boel van te maken. De tafels waaraan jullie zitten, die stonden bijvoorbeeld de dag daarvoor nog recht op als de houten muur tussen het welpen- en het verkennerslokaal. Bovendien is er, in de kleine schuur, een ploeg mensen bezig om zich in het zweet en uit de naad te werken boven een aantal levensgrote pannen. Het roeren en stampen van voldoende boerenkool en aardappels om zo'n honderd hongerige magen te vullen vraagt namelijk om toch wel behoorlijke spierballen. En mochten jullie denken dat die boerenkoolmaaltijd iets is van de laatste jaren, nou, dán heb je ‘t mis. Want het moment dat er iemand, of een aantal iemanden, op het idee kwam om de groep aan ’t einde van het jaar eens op boerenkool gaan trakteren ligt al vele, véle jaren achter ons. De allereerste boerenkoolmaaltijd vond namelijk al plaats in 1948! En hoewel het er soms wel even om heeft gespannen, wordt deze traditie tot de dag van vandaag voortgezet.

Zo was het bijvoorbeeld eind 1951 ’s avonds weer een drukte van belang in ons toenmalige clubhuis aan de Buurserstraat. Maar toen uiteindelijk de volle ketels ten tonele verschenen ontstond er een hevig protest. Wat bleek namelijk; de inhoud van die ketels was niet groen . . . maar wit. Er was in dat jaar namelijk geen, of niet voldoende, boerenkool te krijgen zodat de kookstaf z’n toevlucht had moeten nemen tot het serveren van ‘witte boerenkool’ . . . zuurkool. En ergens in de zeventiger jaren waren er een aantal genodigden aanwezig, waarvan er eentje helemaal niet van boerenkool hield. ‘Geen nood, we houden wel een aantal aardappels voor je achter’ werd er geruststellend gezegd. Maar later, in alle drukte, herinnerde natuurlijk

de boerenkoolmaaltijd in 1975

niemand zich deze belofte. Lading na lading aardappels verdween in de grote pannen en pas op het laatste moment, nét voordat de laatste lading aardappels samen met de boerenkool tot een smakelijk geheel zou worden gestampt, kreeg er iemand een helder moment en gilde ‘WE MOETEN NOG EEN PAAR AARDAPPELS ACHTERHOUDEN !!’. Direct vlogen een aantal (niet ál te schone) handen de pan met boerenkool in en redden de laatste aardappels. Deze werden voorzichtig onder de kraan afgespoeld en daarna opgediend aan de niets vermoedende bezoekster. Na afloop kwam ze speciaal even vertellen dat ze nog nóóit zo lekker gegeten had. Ze moest eens weten. Maar wees gerust; ónze koks wassen altijd netjes hun handen . . . . toch? Maar behalve deze oéroude verhalen zijn er natuurlijk ook herinneringen van véél recenter datum. Misschien komt dit en deze schrijfster jullie bekend voor.

Als ik aan de boerenkoolmaaltijd denk, dan denk ik aan boerenkool met lekkere jus en een mandarijn als toetje. Aan jeugdleden die stukjes moeten doen van hun leiding "want dat is zo leuk" maar waarbij de meidenwelpen en padvindsters te nerveus zijn om uiteindelijk iets te zeggen, de welpen een grap hebben die niet grappig is en de verkenners alleen maar baby shark doen. Verder eigenlijk vooral gezelligheid, want als de boerenkool opgeschept is dan eet iedereen wat en is het enigszins rustig in de schuur. Op het smakken na, natuurlijk. En met de vrijwilligers is het vooral gezellig tijdens het ervoor opzetten en erna weer opruimen en dan brak (want ja , de langste nacht is de vrijdag ervoor) weer naar huis en genieten van de kerstvakantie!

Heb je haar al herkend? Nee? Dan volgt hier haar impressie van deze zeventigste boerenkoolmaaltijd.

De explorers hadden de boerenkool maaltijd weer georganiseerd, met vooraf spannende spelletjes zoals kerst tikkertje, zoek de sneeuwpop (verstopte sneeuwpoppen in het bos) en Hollandse kerstmannen. Hierna begon het overvliegen. Vanuit de bevers gingen Michel en Sam naar de jongenswelpen en Erin naar de meisjes, Eline en Mirthe van de meidenwelpen naar de padvindsters en Koen van de verkenners naar de explorers. Vervolgens kwam het bestuur met weer overheerlijke boerenkool (en jus), waar we van konden genieten terwijl er op het scherm een filmpje van afgelopen jaar te zien was (met dank aan Marc Hulshof). Ook liet Marc het promotiefilmpje voor de nieuwjaarshike zien. Alle vrijwilligers werden door het bestuur bedankt en kregen een stammetje waar je een waxinelichtje in kan doen en hierna ging iedereen weer naar huis.

Allemaal een heel gelukkig 2019!

bevers

Als je veel, héél veel geluk hebt dan kun je, als je ’s avonds nog even lekker in de tuin zit, soms in je ooghoeken iets blauw met wits voorbij zien flitsen. Blijf in zo'n geval rustig zitten en doe nét alsof je niets gezien hebt. De kans is namelijk groot dat je een smurf voorbij hebt zien komen. De smurfen, of Schtroumpfs, vormen een klein volkje dat in de zestiger jaren van de twintigste eeuw is ontdekt door de Franse antropoloog Pierre Culliford (1928-1992). Hij beschrijft hen als volgt.

> *Een gemiddelde Schtroumpf is klein, blauw van kleur, draagt een witte broek met uitfloepend staartje en een slappe witte puntmuts en heeft een lengte gelijk aan de hoogte van een stapel van drie appels. In hun taal worden de meeste zelfstandige naamwoorden en werkwoorden door de woorden smurf en smurfen vervangen. Smurfen uit het noorden spreken een ander dialect dan die uit het zuiden. Ze wonen over het algemeen in een dorp, bestaande uit grote paddenstoelvormige huizen.*

Culliford benadrukt dat het, als mens, bijzonder moeilijk is een smurf te benaderen, dus het mag als héél bijzonder worden beschouwd dat juist ónze bevers door de smurfen zelf werden uitgenodigd om bij hen op bezoek te komen. In het zonnige Denekamp werden allerlei typische smurfspelen gedaan, zoals smurfhoedje leggen, Hollandse smurfen en smurfhappen. Trouwens, mocht u het idee hebben dat hierin gelijkenissen kunnen worden ontdekt met sommige Nederlandse spelletjes, dan is dat natuurlijk volkomen toevallig. En tijdens zó’n bijzonder kamp mocht het eten van smurfenijs natuurlijk niet ontbreken. Maar aangezien zelfs deze ijsjes de temperatuur niet voldoende konden laten dalen, maakten Vlerk en Stekker een zeepbaan zodat de bevers tóch lekker af konden koelen. ’s Avonds werd er op scoutingwijze patat gegeten en konden de bevers vanuit hun slaapzak de Smurfenfilm bekijken.

En zo eindigde een wel héél bijzonder bezoek aan een nog véél bijzonderder volkje. Wanneer Snorrie (Christianne), Steffie (Carmen), Vlerk (Melvin), Stekker (Thijs), Staggie (Damian) en Noa (Sietske) zullen worden benaderd door de Leidse Universiteit voor Volkerenkunde was bij het ter perse gaan van dit groepsblad nog niet bekend.

Snorrie drukt haar snor

Vanaf eind oktober moesten de bevers een bekend gezicht gaan missen. Het was namelijk de laatste opkomst van Snorrie.

> Vandaag mijn laatste opkomst bij de Bevers gehad. Een echte Snorrie-opkomst, waarbij de bevers snoepsnorren, natuursnorren en wcrolsnorren knutselden. Een hele groep Snorries dus. En toen werd ik ook nog verwend met prachtige kadootjes! Ik ga ze wel missen hoor! Dag Bevers, dag scouting! Nu is het tijd voor andere dingen.

Koek de Bakker

Weet jij wie Koek de Bakker is? Nee? Je gaat me toch niet vertellen dat je niet weet wie Koek de Bakker is. Koek de Bakker is de bakker die de állerlekkerste koekjes bakt. En niet alleen bakt Koek de bakker de allerlekkerste koekjes, hij bakt ook de állersmakelijkste cakejes. En niet alleen bakt Koek de Bakker de állersmakelijkste cakejes, hij is ook zo aardig om anderen te leren hoe ook zijn van die állersmakelijkste cakejes kunnen bakken. En degenen die zo gelukkig waren om onder leiding van Koek de Bakker van die állersmakelijkste cakejes te kunnen bakken, dát waren ónze bevers. Dus als je ook eens van die állerlekkerste koekjes of állersmakelijkste cakejes wilt eten, dan moet je hen maar eens héél lief aankijken. Eet smakelijk!

de Stroinkslander

Column

hoe de VLG naar Stroinkslanden kwam (1)

Hebt u, bijvoorbeeld op een mooie zondagmiddag, wel eens een wandeling gemaakt over het Enschedese erve 't Stroink? Dan zullen u ongetwijfeld de twee majestueuze Twentse boeren schuren zijn opgevallen die al eeuwenlang het gezicht van dit historische erf bepalen. Op zo'n zondag is het overduidelijk waarom deze, letterlijk eeuwenoude schuren een uniek stukje Twents en Enschede's erfgoed vormen. Maar ik zou u eveneens willen aanraden om diezelfde wandeling ook eens op een zaterdagmiddag te maken. Want dán kunt u zien dat deze twee schuren eveneens een hedendaagse functie hebben. Zij vormen namelijk de locatie waarop vele tientallen scouts hun vrije tijd doorbrengen. Deze twee schuren zijn namelijk eveneens al meer dan veertig jaar het clubhuis van de meisjes en jongens van de scouting Vaandrig Leppink Groep; de VLG. In deze, en de komende afleveringen van deze wijkkrant voor de wijk Stroinkslanden willen wij u daarom een beeld schetsen van deze in meerdere opzichten unieke Enschedese scoutinggroep.

Aan het woord is Bart van der Lugt; de groepshistoricus van de VLG. De Vaandrig Leppink Groep is eigenlijk álles wat je van een hedendaagse scoutinggroep mag verwachten. De decennia oude tradities van 'de padvinderij' zijn zo hier en daar nog steeds te herkennen, maar de groep speelt het scouting spel op haar eigen eigentijdse manier. De leden kunnen bijvoorbeeld net zo goed overweg met kaart en kompas als met GPS apparatuur. En naast de vaardigheid om met hout en touw prachtige bouwwerken te construeren, heeft de groep eveneens een onderdeel dat met radio apparatuur héél Nederland, en soms de gehele wereld kan bereiken. Het is dan ook bijna niet voor te stellen dat de groep zelf al bijna hónderd jaar oud is. Het prille begin vindt namelijk z'n oorsprong in een tijd dat de wijk Stroinkslanden nog helemaal niet bestond en ook Enschede een héél ander uiterlijk had dan tegenwoordig; het jaar 1923. In dat jaar besloten de drie broers en twee zussen Van der Hoeve een padvindersgroep op te richten. In dat beginjaar bestond de groep alleen nog maar uit verkenners; jongens tussen de twaalf en achttien jaar oud. Deze jongens bouwden enkele jaren later hun eigen clubhuis op een terreintje aan de Javastraat. De groep, die in die tijd alleen nog maar werd aangeduid als 'groep II', kwam voort uit de Christelijke Jonge Mannen Vereniging. Want het ontstaan van de hedendaagse landelijke vereniging Scouting Nederland lag op dat moment nog ruim vijftig jaar in de toekomst. En ook de reden waarom de groep uiteindelijk haar huidige naam kreeg, is een verhaal op zich. Het ontstaan van die landelijke scouting-vereniging vormde eveneens de mogelijkheid om de, tot dat moment nog steeds alleen maar uit jongens bestaande groep uit te breiden, én te verrijken, met vrouwelijke leden. En al die tussen liggende geschiedenis, en de manier waarop de VLG uiteindelijk in die twee Twentse boeren schuren terecht kwam, dáár vertel ik u later graag meer over.

Column

hoe de VLG naar Stroinkslanden kwam (2)

Het is, nu in 2018, alweer zo'n veertig jaar geleden dat de VLG de beide schuren op erve 't Stroink tot haar clubhuis mocht gaan rekenen. Tot voorkort werden de beide gebouwen gehuurd van de gemeente Enschede, maar eerder dit jaar werd de groep de mogelijkheid geboden hen in eigendom te krijgen. En dát was een kans die met beide handen werd aangegrepen. Immers, om één van onze meest bekende streekgenoten losjes te citeren: een clubhuis van jezelf is toch héél wat anders dan een clubhuis van een ander.

Maar hoewel de beide schuren qua leeftijd onze groep vér overtreffen, zijn zij toch niet ons eerste onderkomen. Een paar jaar nadat de groep was opgericht, bouwde haar toenmalige leden zelf, op een terreintje aan de Enschedese Javastraat, hun eigen eerste clubhuis. Het was een eenvoudig, en naar verluid gemakkelijk te demonteren gebouw. En dat was maar goed ook, want een aantal jaren later werd het verplaatst naar de Celebesstraat. De reden voor deze verbouwing hebben we helaas nooit weten te achterhalen. Een en ander speelde zich af in de twintiger en dertiger jaren van de twintigste eeuw, en ik hoef uiteraard niemand te vertellen wat er zich niet al te lang daarna in Nederland afspeelde. Na de meidagen van 1940, een korte maar felle periode waarbinnen zich voor de groep eveneens een drama afspeelde dat menigeen persoonlijk trof, raakte Nederland haar zelfstandigheid kwijt. En ook voor de Nederlandse padvinderij (zoals Scouting in die dagen heette) duurde het niet lang voordat de gevolgen merkbaar werden. In 1941 werd de vereniging door de bezetter verboden en opgeheven, en de padvinders groepen moesten knarsetandend toezien hoe alles hun werd afgenomen. Bijvoorbeeld kampeermaterialen en clubhuizen moesten worden overgedragen en het werd de padvindsters en padvinders verboden om ooit nog bij elkaar te komen. Dat 'ooit' duurde gelukkig maar vier jaar, en het verbod weerhield de leden van de VLG er natuurlijk niet van om stiekem toch bij elkaar te komen. Gevaarlijk, dat wel, maar we lieten ons niet door die m… op onze kop zitten. Het zelfgebouwde clubhuis was de groep echter voor een aantal jaren kwijt.

1926 - het clubhuis aan de Javastraat

Dit is, zoals u zult begrijpen, mijn laatste column van 2018. Iedereen zal een jaar op haar of zijn eigen manier afsluiten, en ook de VLG heeft hiervoor haar traditie. Zo tegen het einde van het jaar is het buiten zeer waarschijnlijk koud en guur. Maar toch ondernemen alle leden van de groep op één van de avonden in december toch weer de reis door het donker naar hun clubhuis. En dat doen ze graag, want op het moment dat zij de grotere van beide schuren binnen komen, worden zij omgeven door een sfeer van gezelligheid en saamhorigheid. En als op een gegeven moment die dampen hun neusgaten bereiken, dan is de reden voor dat samenzijn voor niemand meer een raadsel. Het is dan weer tijd voor de jaarlijkse boerenkoolmaaltijd waarmee de groep al sinds 1948 het jaar gezamenlijk afsluit.

meisjes welpen

Avatar kamp

Weet je wat het mooie van een zomerkamp is? Er kunnen de meest geweldige en soms onverwachte dingen gebeuren. Zo denk je dat je gewoon op de fiets ergens naar toe gaat, en ongemerkt blijkt dan dat je opeens een héél andere reis hebt gemaakt. De meisjes welpen zullen dus wel vreemd hebben opgekeken toen zij, in plaats van hun fietstochtje naar Haaksbergen, opeens terecht waren gekomen in het mysterieuze land van de Avatar. Deze wereld is verdeeld in vier landen, waarvan de inwoners in staat zijn om aarde, vuur, lucht en water te sturen. Aangekomen in wat we voor 't gemak toch maar even Haaksbergen zullen noemen, werden de meisjes verwelkomd door een heuse luchtmeester. Deze liet geen tijd verloren gaan, en begon direct met de meisjes een aantal luchtdingen te leren.

De volgende dag bleken er twee elementen centraal te staan die elkaars grootste vijanden leken te zijn. Immers, er is niet voor niets een spreekwoord dat zegt dat, als bijvoorbeeld twee mensen 'zijn als water en vuur' dat ze dan niet bepaald de grootste vrienden zijn. En het leek er inderdaad op dat vooral dat vuur de grote vijand, en het water de grootste vriend van onze meisjes welpen was. Want het wás me toch warm, die dag! 's Morgens viel het gelukkig nog wel een beetje mee, want de meisjes gingen boogschieten en leefden zich uit in de speeltuin en op de trampoline. Maar die warmte, die werd steeds maar groter. En toen was het ook nog eens de bedoeling dat de dag zou worden afgesloten met een aantal vúúrspelletjes. En het wás al zo warm. De meisjes vonden het dan ook eigenlijk helemaal niet zo erg dat er een stookverbod was en zij dus geen echt vuur konden maken. Want het was zó warm dat de vlammen hen spontaan al uitbraken. Gelukkig brachten een aantal waterspelletjes de nodige verkoeling.

Na zo'n actieve en warme dag en was iedereen erg moe. Het was dan ook niet zo vreemd dat de meisjes, na een spelletje avatarweerwolven en tijdens het voorlezen heerlijk in slaap vielen. Zo zouden ze de dag daarna in ieder geval weer fris en fruitig zijn voor de nieuwe dag; een dag die in het teken zou staan van het element aarde. Na het wakker worden nam een aardemeester de meisjes dan ook mee naar het station in

Haaksbergen. En daar bleek dat water en vuur eigenlijk prima samen gaan. Want als zij samenwerken, dan zijn zij in staat om bérgen te verzetten; of in 't geval van onze welpen, een heuse stoomtrein. Deze bracht hen onder luid gepuf (van de trein) naar Boekelo waar nog meer oude treinen stonden. Tijdens de terugweg mochten de meisjes even een kijkje nemen in het domein van een échte vuurmeester; de machinist. En daarna gingen zij met z'n allen Haaksbergen in om te shoppen en ijs te eten. Onder welk element dit zou moeten vallen was niet helemaal duidelijk, maar er is waarschijnlijk geen één meisjeswelp geweest die zich dáár druk over gemaakt zal hebben.

kookinsigne

Eind november hebben de meisjeswelpen chocolade pepernoten, regenboog cakejes en aardbeien cheesecake gebakken! En niet alleen maar voor het lekkere, want zij hebben hiermee ook hun kookinsigne gehaald. En het was volledig verdiend, want één van de trotse moeders wist al te melden dat 'de thuisopdracht al gemaakt is'.

Dus, de volgende keer dat jullie hen op 't clubhuis tegenkomen,
kijk dan maar eventjes op hun mouw.

scouts/padvindsters

Het zal iedereen wel opgevallen zijn dat het deze zomer heet was . . . . héél erg heet. En wat doe je dan, als je weer eens een opkomst moet organiseren voor de padvindsters en je zo'n prachtige vijver vlak voor de deur hebt liggen? Juist! Dan sleep je het pionierhout en de tonnen naar buiten om een mooi vlot te bouwen om daarna daarmee te gaan varen. En die zweetdruppels die je (ook) van al dat harde werk hebt gekregen? Die raak je snel kwijt met een verfrissende zwempartij.

En natuurlijk weten jullie dat het aantal padvindsters regelmatig moet worden aangevuld . . . omdat er regelmatig meisjes overvliegen naar de explorers, uiteraard. Wel, één van die nieuwe aanvullingen was Maud, maar háár overvlucht . . . die ging niet vanzelf. De padvindsters hadden een route vol obstakels gemaakt waarlangs zij moest bewijzen dat ze er helemaal klaar voor zou zijn om bij de padvindsters te komen. En ze heeft de route succesvol doorlopen!

van knoop tot koördinaat

Als de leiding van bijvoorbeeld de scouts of de explorers met een gelukzalige glimlach (of een wat meer zuinige, omdat ze stiekem moeten toegeven dat ze het zelf eigenlijk ook niet zo goed weten) mededeelt: meisjes (of jongens) we gaan aan de slag met het kompas, dan zijn er sommigen die dan een koude rilling over hun rug voelen lopen. En als je er snel even naar kijkt, dan kan ik me daarbij eigenlijk best iets voorstellen. Om maar met die laatste te beginnen, als je voor de eerste keer zo'n kompas in je handen gedrukt krijgt, dan kan het best zijn dat je bij jezelf denkt, wat moét ik daar nu mee. Want als je zo'n doosje (want daar lijkt het toch in eerste instantie een beetje op) open doet dan komt er een draaibare schijf tevoorschijn en floept er ook nog eens een spiegeltje naar buiten. Aangezien er vele uitvoeringen zijn, gaan we voor de rest van het verhaal uit van het Recta vloeistofkompas. Jullie zullen er ongetwijfeld wel eens eentje hebben gezien of in je handen hebben gehad.

magnetische zeilsteen

Het Recta kompas is een magnetisch kompas. En eigenlijk is het niets meer dan een draaibare magneet (de kompasnaald) die zich richt naar het magnetisch veld van de aarde. Want, misschien wist je dit nog niet, ook onze aarde is een grote magneet. Het alleroudste magnetische kompas is waarschijnlijk een zeilsteen geweest; een stuk gemagnetiseerd ijzer dat op een plankje in water werd gelegd. De eerste keer (tenminste, voor zover we dit weten) dat zo'n zeilsteen écht als kompas gebruikt werd was in de 10e eeuw (zo'n duizend jaar geleden) toen de Chinezen het aan boord van hun schepen gebruikte. En zo'n honderd jaar daarna begonnen ook wij in Europa het voordeel van zo'n handig navigatie instrument in te zien. Een kompas biedt je namelijk de mogelijkheid om ook je richting te vinden als er, zoals op zee, in je omgeving geen andere punten zijn waarmee je kunt bepalen waar je op dat moment bent.

oud scheepskompas

Als je dit kompas uitschuift, en het geheel goed bekijkt, dan zie je dat het kompas bestaat uit een aantal onderdelen. Behalve natuurlijk om het geheel vast te kunnen houden, is de behuizing (1) vooral bedoeld om het kompas ergens op te kunnen richten. Dat doe je met behulp van de sleuf bovenop het kompas; het vizier (2). Als het kompas is geopend, dan zie je dat het een langwerpige kompasnaald bevat (3). En in welke richting je je kompas ook draait, deze naald zal áltijd in dezelfde richting, het noorden, blijven wijzen. Dat wil zeggen, zolang je maar uit de buurt blijft van grote metalen voorwerpen zoals bijvoorbeeld auto's. Een ander onderdeel is de kompasroos (4). Deze is verdeeld in 360 graden (5); de kompasrichtingen. Dit onderdeel van het kompas moet je zelf met je hand, of eigenlijk met je vingers draaien. En hoewel het een beetje vreemd klinkt (het is immers een cirkel) zie je aan de bovenkant van de kompasroos twee streepjes (6) waar de kompasroos precies tussen past. Deze staan op de plaats waar het aantal graden gelijk is aan nul; de waarde die hoort bij het noorden. Het laatste onderdeel van het kompas is de spiegel (7) waarmee je de kompasnaald en de kompasroos tegelijkertijd kunt zien. En als je goed kijkt dan kun je, via de spiegel en natuurlijk ook op de kompasroos zelf, recht onder het vizier een klein zwart driehoekje zien (8). Dit is het afleespunt.

De beste manier om een kompas vast te houden is trouwens, het in de kom van je hand te houden. Op deze manier kun je het kompas vasthouden met je duim en de toppen van je vingers, terwijl de spiegel in de kom tegen je hand aan ligt. Zo kun je het kompas stabiel houden terwijl je door het vizier kijkt.

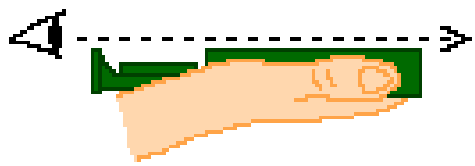

Een kompas kun je voor twee dingen gebruiken; het bepalen (ook wel ‘schieten’ genoemd) van een kompasrichting, en het zoeken van een kompasrichting. Bij het bepalen van een kompasrichting zoek je het antwoord op de vraag op hoeveel graden het object dat je aan het ‘schieten’ bent zich van het noorden bevindt; uiteraard gezien vanaf de plaats waar je op dat moment staat. Je doet dit door eerst, met één oog dichtgeknepen, met behulp van het vizier je kompas op het object te richten (a). Vervolgens draai je je kompasroos net zo lang totdat de twee streepjes aan weerszijde van de kompasroos staan (b). Hiervoor gebruik je de spiegel waarin je beiden kunt zien. En als de beide streepjes aan weerszijde van de kompasroos staan, dan heb je het noorden van je kompasroos gelijk gemaakt aan het échte noorden dat door de kompasnaald wordt aangegeven. Het aantal graden dat nu bij het afleespunt staat vermeld, is de kompasrichting waarnaar je op zoek bent. Denk er echter wél aan dat je, tijdens het draaien en kijken in de spiegel, wél telkens even door het vizier kijkt of je kompas nog steeds is gericht op het object waarvan je de kompasrichting schieten wilt.

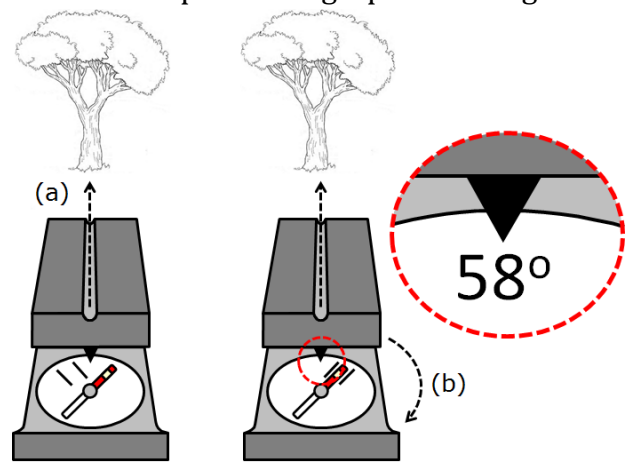

Bij het zoeken van een kompasrichting (bijvoorbeeld omdat dáár nu juist de volgende opdracht te vinden is) doe je eigenlijk precies het omgekeerde. Nu stel je bij het afleespunt de kompasrichting in die je vinden wilt (a). De kans is groot dat ook in dit geval het échte noorden (aangegeven door de kompasnaald) en het noorden van je kompas (aangegeven door de beide streepjes) niet met elkaar overeen komen. Vervolgens draai je je kompas (of gelijk maar jezelf) nét zo lang totdat de kompasnaald weer netjes tussen de beide streepjes staat (b). Het object (of de weg, of . . .) dat je nu via het vizier kunt zien is het object of de richting waarnaar je op zoek bent.

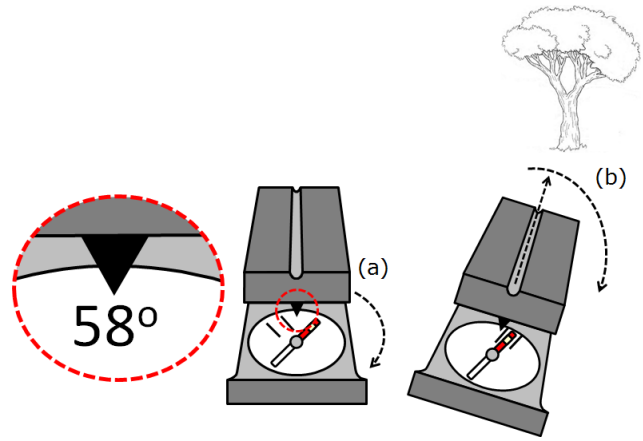

Lijkt je dit nog steeds ingewikkeld? Dan kan ik je maar één ding aanraden, en dat is te oefenen, te oefenen en nog eens te oefenen. En al snel zal je zien dat het eigenlijk helemaal niet moeilijk is.

Succes!

scouts/verkenners

Het verkennerskamp is weer van start!

1. Job
2. Toni
3. Ruben
4. Koen
5. Lars
6. Wessel
7. Vincent
8. Matthijs
9. Laurens
10. Thomas
11. Melvin

Op zaterdag 21 juli vertrokken de verkenners richting Noord-Brabant. Hun doel was het kampterrein ‘De Malpiesche Bergen’; een scouting terrein in de buurt van Valkenswaard en vlákbij de Belgische grens. En er stond hun daar wat te wachten want het terrein wordt aangeprezen als ‘een van de weinige primitieve kampeerterreinen voor de meest natuurlijke vorm van kamperen zónder toiletgebouwen of elektriciteit’. En primitief wás het. Stromend water op driehonderd meter afstand was (zéker met die warmte) de enige luxe, en verder was er helemaal niets. Zelfs de daarvoor ingerichte kampvuurplaats mocht vanwege de droogte

niet gebruikt worden. De verkenners hebben het er, met een HUDO en een aangewezen 'piesboom', dus maar het beste van gemaakt. De lol was er in ieder geval niet minder om. Aangekomen op hun kampterrein werd alles in gereedheid gebracht. De auto's bleken aan de verkeerde kant van het kampeerterrein te staan, en daardoor moest het meerendeel van de bagage en uitrusting een aardig eind worden versleept; een behoorlijke uitdaging in het hete en stoffige Brabantse naaldbos. En aangezien zij, behalve dat stromende water, toch ook nog enige vorm van luxe dichter bij huis wilden hebben bouwden Koen, Laurens en Thomas een comfortabele schommel. De hen omringende droogte werd nog eens onderstreept door Thomas' laatste aantekening van die dag in het logboek: 'vervolgens zaten we nog even bij ons denkbeeldige kampvuur'. Maar hoe primitief de omstandigheden ook waren, bleek vooral Matthijs maar moeilijk afscheid te kunnen nemen van zijn spelcomputer, want het ding (en alle bijbehorende online schietspelletjes) bléép maar het belangrijkste onderwerp van gesprek vormen. De verkennersleiding maakte hiervan handig gebruik door een spontaan dennenappel gevecht te beginnen, dat in de loop van het spel werd omgevormd tot een 'real live, multiplayer, free for all shoot out' waarbij verschillende wapens moesten worden vrijgespeeld en mensen tijdelijk door 'netwerkstoringen' uit het spel lagen.

De tweede dag, oftewel, de eerste ochtend, werden de verkenners om een uur of acht uit hun bed getrommeld; een tijd die niet iederéén even goed kon waarderen. Het leed dat Ruben, volgens eigen zeggen tenminste, was aangedaan werd echter verzacht door een heerlijk verfrissende zwempartij en álle gelegenheid om 'mensen te laten schrikken met gras'. En zo'n mysterieuze opmerking, tja, daar zou wel eens een goed verhaal achter kunnen zitten. En dat bleek ook zo te zijn, want na vragen om enige uitleg verscheen er bij Job direct een brede grijns op zijn gezicht.

> 'Het verhaal van Ruben gaat over een zwempartij in de Dommel. We hadden ons daar geïnstalleerd op een mooi plekje in de schaduw, waar ook veel kanovaarders langs kwamen. En toen de mensen in een kano aan de jongens vroegen om de bemanning van een ándere kano in het water te gooien, ja, toen was het hek van de dam. De verkenners hebben als ware struikrovers een hinderlaag opgezet om de betreffende kano's te verrassen. En dat werkte zó goed dat ze die techniek later hebben verbetert door zichzelf met gras en waterplanten te camoufleren, om daarna onschuldige voorbijgangers de stuipen op het lijf te jagen door plotseling vanuit het riet naar voren te stormen.'

Maar, warm of niet warm, ook tijdens dit kamp werd er een tweedaagse hike gelopen. Het leek een beetje op een expeditie in de binnenlanden van Afrika, want de patrouilles gingen met grote zonnebrillen tegen de felle zonneschijn op pad. Maar er was, volgens Ruben, onderweg

toch nog héél wat te zien. En geloof het of niet, tijdens het lezen van deze laatste zin meende ik, ergens héél in de verte, nog steeds een vermoeide zucht te kunnen horen.

> ‘We waren nog niet zo ver op weg en vlak voor ons stak een ree de weg over. Toen kwamen we bij de heide en we stonden op een klein bergje. Het uitzicht was héél vet om te zien. Morgen weer een zware dag.’

Tijdens de tweede hike dag nam Lars het stokje, of eigenlijk het pennetje, over. Uit zijn verslag blijkt duidelijk dat de verkennersleiding de hike na een kilometer of dertien toch maar voor gezien hielden, want het was werkelijk een lóodzware tocht geworden; op het meest warme moment van de dag tikte de thermometer maar liefst de 31°C aan. De verkenners werden dus maar snel naar de rivier De Dommel geleid om daar, met ongetwijfeld síssende voeten in het water gedeponeerd te worden. Maar ondanks de welkome verkoeling droeg De Dommel waarschijnlijk toch niet echt bij aan het op pijl houden van de interne en de externe hygiëne. Tenminste, dát valt op te maken uit de eerste zin in het logboek van de volgende dag. En toen Lars ook nog eens een keer gestoken werd door een wesp, was Thomas’ laatste opmerking dan ook volkomen terecht: ‘’t was met het dagje wel’.

> ‘Vandaag gingen we zwemmen in een écht zwembad om weer écht schoon te worden. Dat was erg leuk, maar na afloop, toen we bij de poort stonden, moest Wessel opeens kotsen.’

En nu we het tóch over Wessel hebben; iedereen zal beamen dat het niet altijd even gemakkelijk is om in een logboek te schrijven. Maar zal ik jullie eens een geheimpje verklappen? Het is soms nog véél moeilijker om dat geschrevene ook nog eens te lezen. In het

overgrote deel van de gevallen ben ik zonder meer in staat om jullie handschrift te ontcijferen en te genieten van jullie belevenissen. Maar soms, héél soms, lijkt het er op alsof zo'n verslag is geschreven in een wild slingerend voertuig of tijdens het fietsen over een weg vól met keien. Zo ook het verslag van de dag, waarop één deel van de verkenners vliegtuigen ging spotten bij Eindhoven Airport, en de anderen zich mochten vergapen aan een aantal legervoertuigen op de nabijgelegen Generaal Majoor de Ruyter van Steveninck Kazerne te Oirschot. En hoe weet ik dit? Wel, volgens mij vond de verkennersleiding het verslag van die dag zó slecht geschreven dat zij het (en gelukkig een stúk leesbaarder) hebben laten overschrijven. Reactie van de verkennersleiding: Laten we het zó zeggen. Het zou ons niets verbazen als hij later dokter wordt. Hij is behoorlijk slim en het handschrift héét 'ie al.

De volgende dag werd een bezoek gebracht aan de binnenstad van Eindhoven. Daar hebben de verkenners in de Brandstore van de Landmacht, in een heuse escape room, een bom onschadelijk gemaakt. Daarna werd er natuurlijk nog het een en ander aan lekkers gekocht, en gechilled in winkels met airconditioning. Waarschijnlijk was het de 27e de beurt aan Koen om de belevingen van die dag te beschrijven, maar zijn belevingswereld was die dag bijzonder beperkt. Ook hem overkwam namelijk hetgeen waar zelfs de meest gezonde verkenners tijdens het meest gezonde zomerkamp soms niet aan ontkomen.

> 'Mijn dag begon om drie uur toen ik moest overgeven. En ieder uur daarna moest ik overgeven en heb ik de hele dag uitgeziekt.'

Dit weerhield zijn kameraden er echter niet van de dag goed te besteden. En misschien was het achteraf gezien voor Koen eigenlijk helemaal niet zo erg dat hij een dagje niet mee kon doen, want de kans was groot geweest dat hij anders, tijdens de tocht op het zelfgebouwde

vlot op de rivier de Dommel, behoorlijk ‘rivierziek’ zou zijn geworden. Al met al waren er dus aardig wat zieken, want in totaal hadden drie verkenners last van een lichte zonnesteek. Maar met voldoende drinken en rust verdwenen de symptomen gelukkig vrij snel. En ook de zieken zouden na afloop beamen dat het een bijzonder geslaagd zomerkamp was geweest.

Maar, hoe zou het nu toch zitten met dat Amerikaanse thema? Ik kon er in het logboek niets over terugvinden, en de verkenners stonden op die groepsfoto toch niet voor niets rondom die grote ‘stars and stripes’? Bij die laatste vraag keek Job me even aan met toch een kleine blik van verontschuldiging in zijn ogen.

> ‘Tja, het thema Amerika, daar leest je inderdaad weinig over omdat we er niet zoveel mee gedaan hebben. We hebben 's avonds een paar keer cowboy verhalen verteld, de jongens konden hun boodschappen doen bij de wallmarkt in plaats van bij de kampsupermarkt en het betaalmiddel waren Dollars in plaats van de gebruikelijke Globies. Verder was het avondeten op z’n Amerikaans (mac & chees, hamburgers, hotdogs en zo) maar dat was het toch wel.’

explorers

Je zult maar op weg zijn voor een zomerkamp, een kamp waar je al zó lang naar hebt uitgekeken, en dan vindt je jezelf op een ochtend op een grauwe betonnen en verder vrijwel gras loze parkeerplaats. Maar dát kon onze explorers niet zoveel schelen, want het was slechts een Slowaakse tussenstop. Het einddoel, het fraaie Roemenië, dát lag nog voor hen.

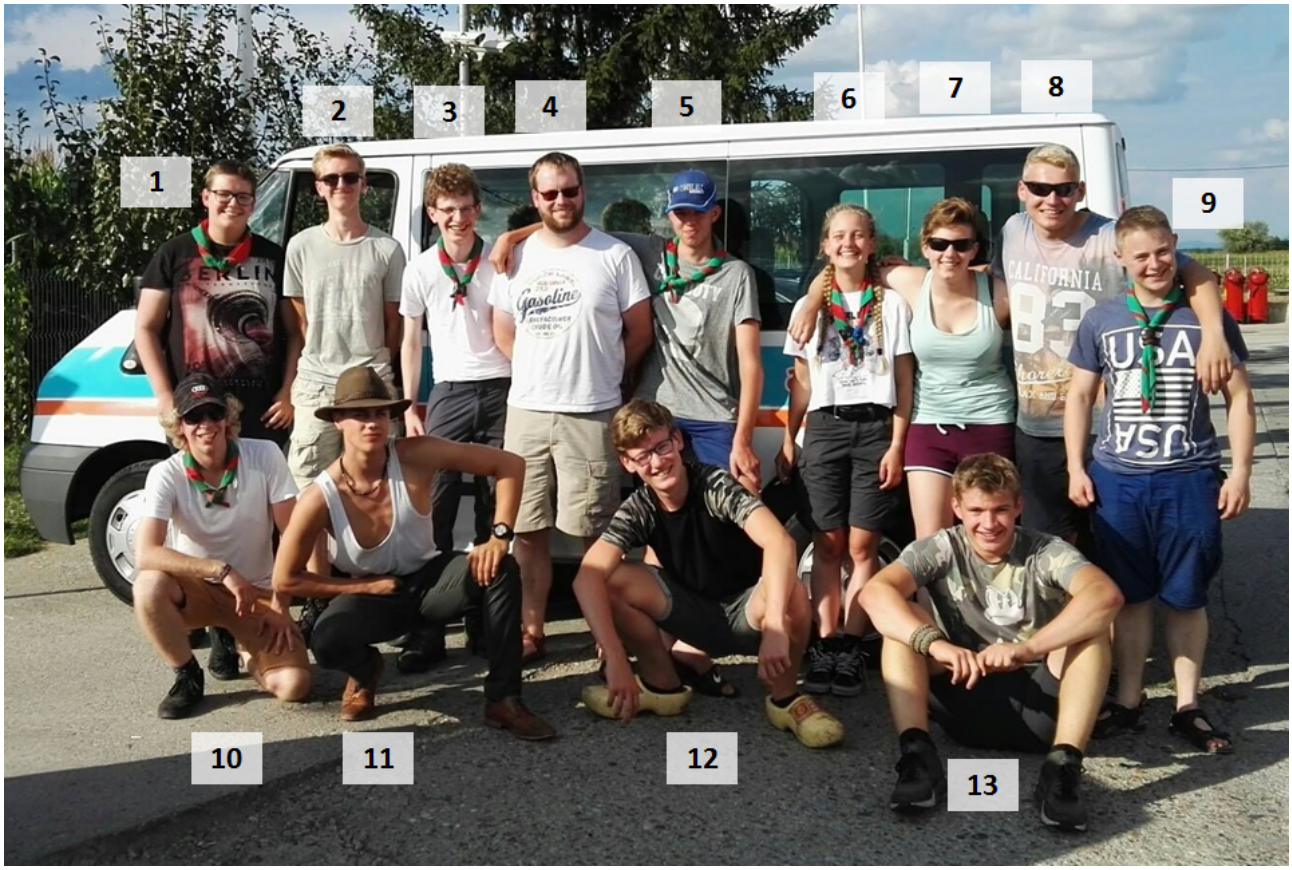

1	Johan	6	Vera	11	Joël
2	Mart	7	Melanie	12	Arend
3	Bram	8	Menno	13	Thijs
4	Gijs	9	Thomas		
5	Collin	10	Manuel		

En zij werden uiteindelijk niet teleurgesteld. Roemenië verwelkomde hen namelijk met open armen én met nog iets anders. Nu moeten jullie natuurlijk wél eerst weten dat het kampterrein dit jaar niet zó maar een kampterrein was, maar een achtertuin; de achtertuin van de dominee van het dorpje Kisfülpös, om precies te zijn. Deze dominee is een goede bekende van Gijs en Sietske, die met haar kerk regelmatig helpt bij het onderhoud van het dorpje. De dominee was dus maar al te graag bereid voor dit omerkamp zijn achtertuin ter beschikking te stellen. En deze gastvrije man deed nog meer. Toen de explorers nog zo'n veertig kilometer te gaan hadden, belde hij hen met de vraag hoe lang het nog zou duren voordat zij zouden arriveren én of zij al gegeten hadden. Bij aankomst lag er dan ook een enórme pizza op hen te wachten. Bovendien zorgde men er in het súper gastvrije dorp voor dat er elke dag ontbijt en avondeten beschikbaar was. Al met al leek het meer een luxe 'all–inclusive' vakantie dan een zomerkamp.

De daaropvolgende dagen werden besteedt aan het verkennen en ervaren van al het moois dat de omgeving hen te bieden had. Een van de bezienswaardigheden was een oude zoutmijn die was ingericht als een indoor speelparadijs. Een hele lange trap bracht hen uiteindelijk bij een verzameling speeltoestellen, glijbanen en zelfs een klimbos, een kerkje, een museum over het ontstaan van de mijn en natuurlijk de onvermijdelijke winkeltjes met eten en kleine souvenirs. En dat alles diep onder de grond. En na een bezoek aan een geweldig mooie kloof (het was weliswaar een eindje rijden over krappe bergweggetjes, maar het was het zeker waard) waagden zij zich aan een dagje paardrijden. Ook in Roemenië was de warmte die op dat moment grote delen van Europa teisterde merkbaar, dus de explorers lieten zich de kans niet ontgaan om verkoeling te zoeken in een plaatselijk zwembad; een zwembad dat zij helemaal voor zichzelf alleen hadden.

Een bezoek dat menig hartje misschien toch wel wat sneller deed kloppen, was dat aan kasteel Bran; een volgens zeggen sprookjesachtig slot in de nabijheid van het gelijknamige Roemeense stadje in de Zuidelijke Karpaten. Echter, volgens de overleveringen is dit eveneens het kasteel waar de door de Ierse schrijver Bram Stoker zo beeldend beschreven vampier graaf Dracula rondgewaard moet hebben. Het kasteel zelf bleek echter toch een beetje tegen te vallen, want meer dan een stel oude meubels was er niet te zien en met Dracula had het volgens hen al helemáál niets te maken. Na hun rondleiding kwamen onze explorers dan ook een beetje teleurgesteld terug in het schijnsel van de warme zon. Sommigen gaven zelfs een beetje af op de 'puur commerciële handel' waarmee het kasteel volgens hen was omgeven. Dit alles klonk echter toch wel opvallend opgewekt en opgelucht. Want, hoewel ze het uiteraard nóóit toe zullen geven, konden sommigen van hen toch het gevoel niet van zich afschudden dat er binnen het opvallend koude gebouw ergens vanuit de schaduwen een doordringende blik in hun rug hadden gevoeld. We kunnen ons dus alleen maar afvragen bij hoeveel van hen, tijdens de daaropvolgende nacht, de oogjes direct sloten en bij hoeveel van hen diezelfde oogjes nog lange tijd over het randje van de slaapzak in het duister getuurd zullen hebben. Want laten we eerlijk zijn, je wéét maar nóóit. Het feit is in ieder geval wél dat, ná hun bezoek, het weer in Bran plotseling omsloeg in een forse wolkbreuk.

Maar voor deze spontane slapeloosheid was eigenlijk helemáál geen reden. Bram Stoker baseerde zijn bloeddorstige graaf namelijk op de vijftiende eeuwse Walachijese vorst Vlad de derde. Diens vader was lid van de Roemeense orde van de draak en werd daardoor ook wel Dracul (draak) genoemd. Zijn zoon kreeg als gevolg hiervan de bijnaam 'zoon van Dracul' oftewel Dracula; hij had dus allesbehalve de gewoonte on 's nachts rond te waren op zoek naar bloed. Dit wil overigens niet zeggen dat Vlad een lieverdje was, tijdens zijn eigen regeerperiode kreeg hij de welverdiende bijnaam 'Tepes' oftewel, de spietser. Vlad voerde namelijk een meedogenloze strijd tegen de Ottomaanse Turken, en hij schijnt zó'n bloedhekel aan hen gehad te hebben dat hij zijn overwonnen tegenstanders met scherpe houten palen liet doorboren om hen zo als afschrikwekkend voorbeeld ten toon te stellen. Het verhaal gaat zelfs dat hij, na een veldslag in 1462, als waarschuwing een héél veld met gespietste krijgsgevangenen vol liet zetten. Het is dus niet zo vreemd dat Bram Stoker dankbaar gebruik maakte van deze bloederige connectie. Het opmerkelijke is echter dat Stoker zijn verhaal zich af liet spelen in Transsylvanië (en dus niet in Walachije), hijzelf nooit één voet in Roemenië

heeft gezet én dat het vrijwel zeker is dat Kasteel Bran nooit eigendom is geweest van Vlad of één zijn voorvaderen. Er was dus eigenlijk geen énkele reden waarom onze explorers de op dit bezoek volgende nacht niet rustig hadden kunnen slapen. Reactie van een, voor de zekerheid maar anoniem gelaten explorer: ‘en dat vertel je me nú pas!’

Letterlijk een hoogtepunt van de reis was het bedwingen van de Transfăgărășan; de volgens zeggen meest spectaculaire weg ter wereld. Deze weg bereikt uiteindelijk namelijk een hoogte van 2.134 meter en heeft vele scherpe haarspeldbochten. Een interessant detail: de maximum toegelaten snelheid is slechts veertig kilometer per uur, maar flitspalen zijn er volledig overbodig. Deze spectaculaire rit maakten de explorers overigens niet alleen, want zij kregen gezelschap van Harry. Hij werd door Joël gevonden langs de Transfăgărășan en maakte vanaf daar een mooie rit en leuke dag met hen mee. En aan het einde van de dag nam hij uiteindelijk afscheid om weer zijn eigen weg te gaan. En nadat de adrenaline van dit huzarenstukje weer was gezakt, kwam het besef dat ook aan deze prachtige reis een einde was gekomen. Het was tijd om, met nog een tussenstop in de Slowaakse hoofdstad Bratislava in ‘t vooruitzicht, met een welgemeend joejoe afscheid te nemen van Roemenië en weer terug te keren naar Nederland.

voorzitterscolumn

Wat een jaar!

2018 zit er alweer bijna op, en wat een jaar was het! Ook dit jaar hebben we tientallen geweldige opkomsten gehad, zijn er zomer- en weekendkampen geweest, en hebben we met nog meer leden het scouting spel gespeeld. Dit alles kan natuurlijk alleen maar dankzij de fantastische inzet van tientallen vrijwilligers. In de eerste plaats natuurlijk ons leidingteam van enthousiaste mensen die zich wekelijks inspannen om avontuurlijke opkomsten voor te bereiden, te leiden, et cetera. Dank jullie wel voor alles! Jullie zijn toppers! Iets minder zichtbaar zijn er ook vrijwilligers actief in andere rollen: in de oudercommissie, als vertrouwenspersoon, als kasbeheerder, als klusser, als oud papier ophaler, als dassen maker, als kookstaf of invalleiding, als materiaalbeheerder, als groepsblad redactie, als bestuurslid van de stichting of de vereniging of in een andere rol. Op de achtergrond zorgen jullie er voor dat het clubhuis veilig en leefbaar blijft, dat de speltakken de spullen hebben die ze nodig hebben, en dat administratie en financiën op orde zijn. Ook aan jullie heel veel dank!

In 2018 hebben we een heleboel nieuwe leden mogen verwelkomen. Zo'n groei is een teken van hoe goed de vereniging draait, een mooi compliment aan ons allen. We mochten ook nieuwe leiding in opleiding en nieuwe (bege)leiding verwelkomen, fijn dat jullie er zijn! Helaas hebben we ook afscheid moeten nemen van een aantal mensen. Soms vanwege een verhuizing, studie of nieuwe baan of andere uitdaging. Helaas hebben we dit voorjaar ook afscheid moeten nemen van onze leiding en oud bestuurslid Karin. De massale aanwezigheid van (oud)leiding en andere vrijwilligers op haar uitvaart maakten wel duidelijk hoe belangrijk zij voor onze groep was. In 2018 zijn we ook eigenaar geworden van ons clubhuis. Door deze stap zijn we er van verzekerd nog jaren lang ons scouting spel te kunnen spelen vanaf onze fantastische plek op erve 't Stroink. Laat 2019 maar komen, we zijn er klaar voor!

Joanneke van der Nagel

voorzitter